

Саладо.

На драго сърце. (Кичва са на катедрата заедно съ дитѣте маски, които сѣдатъ чеди него въ времето на сичкото засѣданіе.) Братия! Ако нѣщо може да смѣти храбриятъ духъ, то това нѣщо е образътъ на близката смъртъ, а особено когато тая смъртъ се появява съ машините на утѣченните мъжи. Слабото ми тѣло трѣпере, безъ моята воля, като ви глѣдамъ какви сте, а умътъ ми говори: «И така, сичките тие лица, — отъ които мнозина ми сж познати и отъ които едините сж дълги, а другите топчисти. — сж оживени съ боите на здравето, но послѣ нѣколко минути тие ще да бѣдатъ безжизнени маски, еднакво блѣдни, еднакво жални отъ ужастъта на мъчителската смъртъ. (Воленіе.) И така, сичките тие здрави смѣщества, — които сж добре отхранени, които сж вечеряле мирно съ семействата си и които върватъ мирно и грижатъ са само за смиланието на храната си, или за оние органи, които произвождатъ здраво и правилно отиравление въ животната история, — утре ще да лѣжатъ еднакво въ прахъ, като сѣки безполезенъ и нищоженъ предметъ, отвратителенъ на поглѣдъ даже и за очите на ближните му . . . (По-силно мжмране.) Съ едно движение на ржката сичките тие глави ще да оставатъ рамената си. (Доста, доста.) Зѣбите имъ стиснати, устните имъ отвратително открити, мишниците имъ стѣгнати, очите имъ мжтви или напжлнени съ кръвь! Тие глави ще да са тѣркалятъ самъ-тамъ около тѣлата си, — укаляни и обезображени отъ страшните конвулсии, — по влажната отъ нощната роса трева при утрениото цѣние на птиците. Щатъ ли да живѣятъ чувствата имъ и послѣ отсичаніето на главите имъ! (Повдига са цѣла буря отъ виковете, махми са, махми са.)»